

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Victor Maceda,
Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí, Àlex Milian i Gemma Morales
(secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lin-
güística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa
Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier
Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona,
Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan
de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep
Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç
Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià
Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís
Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Josep
Bagur (Menorca), Octavi Martí (París), Rosanna Melià
(Terres de l'Ebre), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria
(Alacant), Marc Segales (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna
Ferrer, Jordi Finesires, David Garrido, Roger Gasol,
Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco
Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi
Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan
M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau,
Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià
Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià,
Màrius Serra, Cristina Simon, Violeta Tena, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Sergi Vicente (Pequín)

Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (ita-
lià), Maite Insa (anglès i francès)

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan
Celrà, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.
Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma).
Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i
Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraya (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Suma impossible

“**G**uanyen els nacionalistes”, titulava *El Periódico de Catalunya* l'endemà de les darreres eleccions catalanes. Efectivament, era una lectura possible ja que la suma dels 46 diputats de CiU i els 23 d'ERC supera els 68 escons que marquen la majoria absoluta al Parlament de Catalunya. Però “guanyen els nacionalistes” significava alguna cosa més, i és que el diari que el va publicar —clarament afí a la línia política del PSC— interpretava que aquesta suma significaria la constitució d'un govern nacionalista a Catalunya.

Però es van equivocar. ERC va optar per un govern d'esquerra, en una decisió estratègica que tenia per objectiu confessat incrementar el sostre de l'autogovern a través del nou Estatut. A hores d'ara, l'operació corre el perill de fracassar estrepitosament, però aquesta és una altra història, de la qual parlarem durant els mesos vinents.

El que cal analitzar ara és que la suma que preveia *El Periódico de Catalunya* ha deixat d'existir fins i tot com a hipòtesi. En aquests moments no és creïble que després de les pròximes eleccions pugui conformar-se un govern bipartit CiU+ERC perquè el nivell de ruptura —com a mínim entre les dues direccions polítiques— és de tanta virulència que totes dues formacions busquen escenaris que passen, exclusivament, per l'entesa amb el PSC.

Un fenomen ben curiós, perquè poques vegades en la història el nacionalisme català (nacionalisme, catalanisme, sobiranisme o com es vulga definir cadascú dins d'aquest àmbit) havia disposat d'una majoria social i política com la d'ara. Tàcticament, crida l'atenció que tant CiU com ERC s'exclouen mútuament com a possibles aliats i concedesquen d'aquesta manera la centralitat política i el marge per decidir qui governa al socialisme català. Una circumstància que pot arribar a col·locar el PSC com a àrbitre de la situació i com a únic soci possible després de les eleccions que, segons tots els indicis, s'hauran d'avançar a aquesta tardor.

Tots els pactes entre forces democràtiques són perfectament legítims. I per això el PSC ha pactat, a Catalunya, la composició de la mesa del Parlament o el director general de la CCRTV amb el Partit Popular, el govern de la Generalitat amb ERC i ICV, i els ajuntaments en cada cas amb qui millor els ha semblat. I, a més, ha conservat intacta la possibilitat d'arribar a acords amb CiU. Una estratègia que els ha portat a multiplicar per molt la relació entre els seus resultats electorals i la capacitat de governar. CiU i ERC van, justament, pel camí contrari.

Als nostres lectors

Hi ha qui diu que la política catalana s'assembla cada cop més a la italiana. Potser sí. De fet, els partits han demostrat una gran capacitat de prioritzar la lluita per accedir o mantenir-se en el poder sobre les possibles limitacions ideològiques. En aquest número, però, us volem parlar d'una incapacitat: la que ha conduït a la ruptura política entre CiU i ERC. Vivim un enfrontament obert que té ben pocs precedents en la història del nacionalisme català, com ens expliquen Joan B. Culla i Josep Termes, en un cara a cara conduït per Xevi Camprubí. Per cert, hem ajornat un altre debat. Esperem que aviat Artur Mas i Josep-Lluís Carod-Rovira puguin confrontar idees en aquestes pàgines. Artur Mas hi està disposat. A CiU el que és de CiU.

Salvador Cot